

SEGUIR CAMINANT

ELS DRETS HUMANS COM A VALOR NECESSARI PER A ARRIBAR A UNA HUMANITAT PLENA

DANIEL VIDAL

Girona

Seixanta-sis anys després de la seva proclamació per part de l'Assemblea General de Nacions Unides, la Declaració dels Drets Humans segueix sent un text carregat de bona voluntat que no ha estat capaç d'impregnar les diverses institucions nacionals i internacionals ni la seva acció. Només cal una lectura superficial d'aquesta Carta per prendre consciència que els seus articles són lluny de la realitat, i –cosa encara més preocupant– que moltes lleis actuals s'oposen als seus principis de manera expressa.

Més de mig segle més tard, resulta imprescindible un procés de revisió d'aquesta declaració i de l'impacte que ha tingut en el nostre dia a dia. ¿Tenim unes institucions que adequin la seva pràctica als valors que s'hi esgrimeixen? I nosaltres, els ciutadans, ¿tenim un comportament que hi encaixi tant en l'àmbit personal, com laboral, com polític? Per què no hem estat capaços d'incorporar-los en el si dels nostres països, comunitats, ciutats i pobles? És possible que no els considerem legítims o vigents? ¿Podria ser que com a ciutadans preferim conformar-nos amb l'estat actual de les nostres societats? També hi ha la possibilitat que no percebem que hi hagi cap vulneració dels nostres drets, que no ens adonem que encara hi ha molt camí per recórrer...

És necessari un exercici de reflexió profund que, d'una banda, examini la vigència dels termes en què aquests drets s'expressen en la declaració i, de l'altra, avaluï la mesura en què aquests drets són presents en els diferents àmbits de la nostra quotidianitat i es qüestioni quines podrien ser les vies per implementar-los. Cal una mirada cap al recorregut deixat enrere per seguir traçant les nostres passes cap a l'horitzó.

Els Drets Humans, com a idea general, són beneficiaris del suport i l'acceptació de –sinó totes– una gran majoria de les institucions del món. Els esmentin o no, els seus fonaments ètics es poden palpar en l'expressió d'un ampli ventall de cartes de drets i constitucions d'arreu del planeta. Encara que en la definició política i legal d'aquestes normes i expressions morals, difícilment hi trobem un suport concret i explícit dels seus continguts.

En aquest sentit, valdria la pena aprofitar l'acceptació

del rerefons que implica una proclamació d'aquest tipus, un rerefons que no és altre que el d'un consens de base, d'un acord en l'existència d'uns valors i d'unes condicions necessàries per a la garantia d'una vida humana digna, és a dir, el convenciment comú sobre uns requeriments fonamentals, sense els quals l'ésser humà no pot desenvolupar-se plenament.

El valor últim de la Declaració dels Drets Humans no és altre que l'expressió d'una creença: l'esperança sincera abocada en l'ésser humà. És l'afirmació col·lectiva d'una humanitat que avui dia no ha pogut resoldre els reptes que la diversitat implica, però que no cedeix a l'hora de creure que algun dia en serà capaç. L'esperit dels articles de la declaració és una autèntica reivindicació d'optimisme, un clam que no resa altra cosa que la necessitat de col·laborar i cooperar. I cal fer-ho des del pla més individual fins a les instàncies supranacionals, per tal de garantir un avenç global en la construcció d'unes condicions que permetin, a la fi, que homes i dones consolidin la seva dignitat, que actuïn i es desenvolupin d'acord al seu potencial. Això ens exigeix, sense cap mena de dubte, ser capaços d'establir una relació entre nosaltres mateixes, i entre nosaltres i el nostre entorn, mantenint un equilibri on tot el que forma part del món pugui expressar-se i edificar-se de manera plena.

Mereixem seguir recorrent aquest camí ple de passos en fals i de dubtes persistents, no tenim cap altra opció que seguir-nos preguntant quines són aquelles bases irrenunciables que ens permetran consolidar el nostre desenvolupament com a persones. Només així, des de la reflexió, la comprovació vital i desacomplexada, i perseverant en la cerca d'aquest mínim comú que alliberi la persona dels neguits i les pors, podrem seguir caminant aquest sender on la utopia es dibuixa en la línia que separa el cel del ferm.

Ens cal una via en la qual seguir invertint els nostres somnis, encara que des de l'inici sapiguem que, a mesura que hi anem avançant, a cada pas, la utopia en prendrà un altre de distància, recordant-nos, com bé cantava el poeta, que la funció de la utopia no és altra que la d'impulsar el nostre caminar.